

Vervolg...
Short Story Deel II

“Het licht vóór de schaduw”

Narcisme? Ik had nog nooit van dat woord gehoord.
Klinkt bijna mooi als je aan de bloem, de narcis, denkt. Maar als begrip of als waarschuwing?
Nee, nog nooit.

Als iemand mij toen had gevraagd wat een narcist was en me zou hebben verteld dat er niets positiefs aan is, dan had ik waarschijnlijk gedacht aan iemand die arrogant is, vol van zichzelf is misschien wat ijdel. Iemand die graag in de spiegel kijkt. Iemand die duidelijk zichtbaar “te veel” is..

Hij was charmant, netjes en welbespraakt. Hij luisterde aandachtig als er wat gezegd werd. Hij leek precies te weten wat iemand nodig had, vaak nog voordat je het zelf onder woorden kon brengen. Dat sprak me aan, maar wel met de nodige achterdochtige gedachten die ik bij me droeg. Ik wou alert blijven, maar die noodzaak verdween naarmate ik hem meer sprak. Want dit voelde niet gevaarlijk. Dit voelde liefdevol.

Narcisme wordt vaak als iets negatiefs neergezet. En terecht!
Maar wat bijna niemand je vertelt, is dat het **niet negatief begint**.
Het begint vaak als iets wat je juist optilt, laat zweven alsof je op een roze wolk beland

Zeker voor een vrouw als ik. Dit leek te mooi om waar te zijn, maar hoe meer het contact bloeide, hoe meer ik in hem begon te geloven.

Dit vervolgverhaal is geschreven voor iedereen die zich afvraagt:

Hoe kon ik dit niet zien?

Waarom voelde het zo echt?

Wanneer begon ik aan mezelf te twijfelen?

Narcisme is niet altijd schreeuwerig. Het is vaak subtiel.

Het zit in woorden die eerst veilig voelen en aandacht die langzaam voorwaarden krijgt.

In liefde die je stukje bij beetje bij jezelf weghaalt om aan die persoon te geven als beloning.

Niet wetend dat het simpelweg een strategie is.